

[Sønderby]

krav end de lande, vi skal sammenligne os med.

Endelig kunne jeg også pege på det problem, der f. eks. opstår, når miljøministerens udvalg for vore småøers beståen støder sammen med miljøloven. Det lægger hindringer i vejen for erhvervslivet på disse øer.

Jeg skal med disse bemærkninger, som vel mere sigter på lovrevisionen end på lovforslag nr. L 57, tilsige venstres saglige medvirken ved dette lovforslags behandling og bede ministeren have bemærkningerne in mente ved lovrevisionen til næste år.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Der kan ikke være mange bemærkninger at knytte til ministerens forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, da det jo er et forslag til lov om uændret forlængelse af gældende lov.

Derimod må jeg sige, at det er med allerstørste forundring, jeg har studeret ministerens skriftlige fremsættelse af 5. november. Hvor vil ministeren egentlig hen?

Nogle i denne sal – jeg skal indrømme, at vi hører til dem – ønsker et maksimum af lokalt selvstyre. Vi tror på værdien af, at amterne og kommunerne klarer flest muligt sager selv. Vi mener endog, at det er i tidens ånd, at de enkelte små eller store bebyggelser får lov til at leve deres egen tilværelse uden utidig indblanding og snagen fra andre. Hvad de inden for lovens rammer kan finde ud af på egen hånd og – hvor det er fornødent – kan få myndighedstilslutning til, skal bestå og efter vor opfattelse aldeles ikke anfægtes.

Der er skrevet meget om det nære samfund som samfundets byggesten. Personlig har jeg nok været lidt betænkelig ved, at man måske undertiden underbetonede det nationale sammenhold, men lad det være i denne sammenhæng. Kendsgerningen er, at der i folket og tiden er en bevægelse for det nære samfund, og denne bevægelse spænder bredt fra personer, der kender det, til personer, der i nyradikale forkyndelsesskrifter drømmer sig frem til det.

Respekten for det nære samfund er da også ligefrem lovfæstet, f. eks. i den gældende miljølov, der ud fra det synspunkt, at ingen uvedkommende skal blande sig, begrænser antallet af påtaleberettigede i miljø-

sager. Det betyder ikke, at det er nogen svag miljølov, vi har. Nogle mener, at den er for stærk, og at den giver myndighederne for store beføjelser. Men den har fungeret, fordi den derudover fredede de nære samfund og aldrig gav anledning til chikane imod dem.

Og hvad skal man så læse? I sin skriftlige fremsættelse erklærer miljøministeren, at han på baggrund af kritik af klagebestemmelserne vil være indstillet på at arbejde henimod en ankeordning, der anerkender foreninger og grupper som klageberettigede, hvis medlemskredsen berøres væsentligt af en given beslutning. Det er jo pludselig helt nye og, tør man nok sige, foruroligende toner, som jeg meget gerne vil have ministeren til om lidt at improvisere over fra talerstolen.

Det kunne i sig selv være interessant at høre, hvilke foreninger og grupper det egentlig er, ministeren har i tankerne, og hvor væsentlige interesserne skal være. Skal 5 mennesker i København, der planlægger at holde ferie i Ebeltoft om 2 år, kunne påklage dispositioner truffet af indbyggerne i den kommende ferieby, eller er 10 det rigtige tal? Bli- ver man klageberettiget, fordi man er medlem af en gruppe sommerfuglesamlere, eller kan f. eks. Foreningen til Bevarelse af fredede Bygninger klage, når de føler sig æstetisk gået for nær?

Vel, af overordnet betydning er vel imidlertid princippet. Efter at der i en årrække næsten ikke har været ende på, hvad man ville gøre for de nære samfund, omgås ministeren altså nu med planer om, at miljøbeslutninger truffet af disse samfund på lovlig vis i overensstemmelse med alle strikse forskrifter skal kunne anfægtes af tilfældige grupper og foreninger i ethvert hjørne af landet. Han vil åbne mulighed for det, som enhver ordentlig lovgiver for enhver pris må søge at undgå, nemlig almindelig chikane, der i øvrigt i nyere strafferet er forbundet med erstatningsansvar.

I begge tilfælde gribes der dybt ind i lokalsamfundenes uforstyrrede liv. De vil derefter være i grønne bevægelses og aktivistgrupper søgelys. Før de træffer rimelige beslutninger, vil de være nødt til at fundere over, hvordan de klageberettigedes mangfoldige hærskere mon vil reagere. Og da jeg ikke ser, at ministeren påtænker at indføre klagegebyr, vil myndighederne drukne i klagesager, hvorefter sagsbehandlingen – og det